

[Knud Lind]

det en gevaldig merudgift for mange små landkommuner.

Udgifterne i forbindelse med revision af vandløbsregulativerne koster ca. 15.000 kr. pr. km til Det Danske Hedeselskab. På landsplan betyder det en samlet merudgift for kommunerne på ca. 300 mio. kr., som i sidste ende skal betales af skatteborgerne.

I nogle kommuner har man valgt at nedklassificere vandløbene, således at det er den enkelte lodsejer, der skal betale for Hedeselskabets undersøgelser. Dette betyder ofte en meget kraftig merudgift for de pågældende landmænd, der ikke engang har krav på at blive hørt i forbindelse med udfærdigelsen af vandløbsregulativerne.

Svar (17/3 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

De gældende bestemmelser om regulativer er indeholdt i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 49 af 15. februar 1985.

Fristen 1. januar 1993 for udarbejdelse af nye regulativer er imidlertid den samme som den, der tidligere var fastsat i bekendtgørelse nr. 423, der trådte i kraft samtidig med den nye vandløbslov den 1. november 1983.

Den nævnte frist for regulativrevisionen blev fastsat i god forståelse med de kommunale organisationer, som det er forudsat i loven. De fornødne midler til løsning af opgaven inden for den fastsatte frist blev i sin tid afsat i forbindelse med forhandlingerne om lov- og cirkulæreprogrammet. Således er der i årene frem til 1993 afsat i alt 87 mio. kr. alene til regulativgenmængning og revision, heraf 63 mio. kr. til primærkommunerne og 24 mio. kr. til amtskommunerne.

Det er således ikke nær alle regulativer, der koster 15.000 kr. pr. km vandløb.

Formålet med regulativrevisionen er bl.a. at sikre, at regulativernes bestemmelser bringes i overensstemmelse med de planer, der fastlægger den miljømæssige målsætning for vandløbene. Regulativrevisionen er således et meget væsentligt element i opfølgningen af vandløbsloven og sikringen af gode vandløb.

Jeg finder på denne baggrund ikke anledning til at ændre tidsfristen.

Det er ikke korrekt, når det i begrundelsen for spørgsmålet anføres, at den nedklassificering, nogle kommuner har foretaget af visse

vandløb, påfører den enkelte lodsejer øgede udgifter. Der skal således slet ikke udarbejdes regulativer for de private vandløb.

I øvrigt fremlægges alle nye regulativer til gennemsyn i 8 uger, og berørte lodsejere har derfor god mulighed for at fremkomme med bemærkninger.

Spm. nr. S 668

Til *miljøministeren* (10/3 89) af:

Knud Lind (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange grundejere der i henhold til § 30 i bekendtgørelse af lov om vandforsyning af 4. juli 1985 har fået erstatning i forbindelse med, at de måtte ophøre med benyttelsen af egen vandforsyningsboring?«

Begrundelse

Det er spørgerens indtryk, at det er uhyre sjældent, at grundejere får erstatning i forbindelse med, at en kommunalbestyrelse efter § 29 i bekendtgørelse af lov om vandforsyning har skønnet ud fra en samlet vurdering for et større område, at vandforsyningen ikke findes tilfredsstillende, og derfor har udarbejdet planer for udførelse af et alment vandforsyningsanlæg og tilslutning til samme.

Årsagen til dette skal formentlig ses i, at det er kommunerne, der må betale erstatningen til grundejere, som pludselig skal tilsluttes et alment vandforsyningsanlæg eller som mindstemand betale passagebidrag.

Svar (17/3 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det er landvæsensretterne, der træffer afgørelse i disse sager. Miljøministeriet råder ikke over en samlet opgørelse over antallet af erstatningssager, da ministeriet ikke løbende underrettes om udfaldet af landvæsensretternes sagsbehandling.

Det er således ikke generelt muligt at vurdere, i hvilket omfang de pågældende grundejere tilkendes erstatning.

Hvis der i medfør af vandforsyningslovens § 29 gennemføres et vandværksprojekt i et landområde med generelt utilfredsstillende vandkvalitet og en grundejer med acceptabel boring af hensyn til helheden påbydes at tilslutte sig